

THE RAILWAY CHILDREN

When we climbed the slopes of the cutting
We were eye-level with the white cups
Of the telegraph poles and the sizzling wires.

Like lovely freehand they curved for miles
East and miles west beyond us, sagging
under the burden of swallows.

We were small and thought we knew nothing
Worth knowing. We thought words travelled the wires
in the shiny pouches of raindrops,

Each one seeded full with the light
Of the sky, the gleam of the lines, and ourselves
So infinitesimally scaled

We could stream through the eye of a needle.

Seamus Heaney (1939-2013)

Voorgedragen op Poetry International (1985)

“words travelled the wires in the shiny pouches of raindrops”

DE SPOORWEGKINDEREN

Toen we de hellingen van de spoorbaanuitholling beklommen
stonden we oog in oog met de witte isolatoren
van de telegraafpalen en met de knetterende draden.

Als sierlijke schrijffletters golfd en zij naar het oosten
en naar het westen, mijlen ver van ons vandaan,
doorbuigend onder het gewicht van hun zwaluwen.

We waren nog klein en dachten dat we niets wisten
wat het weten waard was. Dachten dat woorden langs de draden reisden
in de glinsterende tasjes van de regendruppels,

elk daarvan geladen met het licht
van de hemel, de fonkeling van de lijnen, en wijzelf
zo oneindig verkleind

dat we door het oog van een naald konden stromen.

Seamus Heaney

Vertaling: Merle van Kemenade

(24-11-2020)

“knetterende letters”